

[Socialministeren.]

Merete Ross rejste i den forbindelse spørgsmålet, hvorfor man ikke havde kontakten ungdomsorganisationerne, og jeg er da glad for at kunne sige, at det har fundet sted. Der er jo et kontaktudvalg mellem ungdomsorganisationerne og statsadministrationen, som henhører under socialministeriet, og det har foranlediget, at der blev holdt et møde den 16. januar i år. Der er to ting fra dette møde, som jeg synes er af væsentlig betydning. For det første fremkom der fra ungdomsorganisationernes side et ønske om, at de kom med i arbejdet i de kontaktudvalg, som skal nedsættes på amtsbasis, og man vil nu i løbet af kort tid søge at finde repræsentanter frem her. For det andet blev det sagt, og jeg tror, der kan være meget rigtigt i dette, at de ungdomsklubber, vi har i dag, med den opbygning, de nu har, næppe er egnede til at yde bistand i narkotikabekæmpelsen, fordi forholdet i mange tilfælde er det, at de unge ikke selv er repræsenteret i klubbernes ledelse og ledelsen derfor nemt kunne få en for autoritær form. Man henstillede fra ungdomsorganisationernes side, at vi tog det spørgsmål op, og jeg har fuld forståelse for det og vil meget gerne i samarbejde med undervisningsministeren se på, om vi kan få andre regler her.

Vi må i ungdomsklubberne som sådanne have de unge med i højere grad, men jeg tror også, det er et spørgsmål, der faktisk rækker ind over hele børneforsorgen. Jeg kan oplyse, at man arbejder med spørgsmålet om, hvordan man kan give de unge et større ansvar, eventuelt i form af elevråd. Men jeg tror også, der er en anden side af sagen. Når vi tænker på, hvordan vi skal lave et forebyggende arbejde her, vil vi ikke blot give de unge indflydelse i, om jeg så må sige, allerede etablerede klubber, men vi overvejer, om vi ikke kan finde veje, hvor vi allerede med hensyn til klubbernes indretning, hvad det er, de ønsker, kan få de unge med på råd. Her tænker jeg ikke blot på ungdomsorganisationernes repræsentanter, men jeg tænker faktisk også på, om vi kunne få forbindelse med og arbejde sammen med, netop i det idégivende, dem, der selv har erfaring også inden for narkotikamisbruget. Vi skal i socialministeriet have nedsat et koordinationsudvalg for at samle

det, vi skal lave både på det forebyggende og behandlende og revaliderende område, og jeg ville ønske, at vi også her kunne få en værdifuld inspiration til, hvordan vi skal prøve at få også de særlige ungdomsklubber for narkotikamisbrugere bygget op på en sådan måde, at de virkelig opfylder formålet. Jeg synes, der var meget rigtigt i det, hr. Kjeld Olesen sagde, at man skulle give de unge lokalemuligheder, hvor de selv kunne danne et miljø. Jeg tror ikke, denne sag er noget, vi kan løse fra oven, jeg tror, den kun kan løses i samarbejde og med aktivitet fra de unges egen side.

Undervisningsministeren (Helge Larsen):

Der blev af hr. Langkilde og fru Else-Merete Ross henstillet til undervisningsministeriet og de undervisningsmyndigheder, som skal have med disse ting at gøre, at tage et samarbejde med ungdomsorganisationernes samarbejdsudvalg og i øvrigt i den udstrækning, man kan finde anledning til det, drage de unge med ind i arbejdet, og det skal jeg naturligvis erklære mig rede til. Jeg skal i øvrigt henviser til det, socialministeren lige har sagt i forbindelse med tilsvarende spørgsmål til hende.

Derudover er der egentlig kun en enkelt bemærkning, jeg gerne vil gøre, idet det forekom mig, at der på mange punkter i ordførertalerne vedrørende spørgsmålet om oplysning og orientering i skolerne om de euforiserende stoffer var en vis ensartethed, som jeg er meget glad for at kunne konstatere. Det blev nævnt, at man burde se at finde en målsætning for det oplysnings- og orienteringsarbejde, der skal finde sted. Jeg tror, at en sådan målsætning i virkeligheden ligger i debatten her i dag. Jeg mener, vi kan sammenfatte den i dette, at den undervisning og orientering, der skal gives, skal være solid og reel, at den ikke skal være moraliserende, ikke fordømmende, ikke være præget af skrækpropaganda. Der ligger vist også i det, der er sagt, at man skal undgå det docerende og i den udstrækning, man kan, foredragsformen, at man skal tale med de unge og gerne lade dem arbejde med problemerne i grupper. Jeg tror, det er retningslinjer for det oplysnings- og orienteringsarbejde, der skal finde sted, som de folk, der skal arbejde med det, kan tilslutte sig, og